

— at ham er det for Resten ligegyldigt med den danske Skueplads, han kommer aldrig mere i Theatret. Han vilde dog gjerne, at Forholdene ved denne Scene bleve nogenlunde ordnede, fordi han til en vis Grad var dens Skaber. Holberg behandlede manden Gang overordentlig slet, og hvis det saa er af Hensyn til Holberg, at man vil unddrage Befolkningen at se hans Komedier, saa er det for mig Toppunktet af menneskelig Børnerthed og Uforstand. Saa talte det ærede Medlem om, at man ikke saaledes skulde kaste disse Forfatteres Stykker hen i Flæng. Hvad mener det ærede Medlem egentlig dermed? Ere de Folk, som gaa i Privattheatrene, ringere i Kvalitet end de, som gaa i det kgl. Theater? Ere de, som gaa i Privattheatrene — hvis de fik de Stykker at se — saadanne Mennesker, at man kunde sige, at det kastes i Flæng til dem; medens de fine Rangspersoner gaa i det kgl. Theater og, vel at mærke, ikke se Holberg? Det er hele Kjærnen i Sagen. Gaar man hen en Aften, hvor Holberg spilles, da er der saa tomt, at der gaaber baade i Parterre og første og andet Parket med tomme Pladser, undtagen Rigsdagsmændene, for de faae Tribilletter — det fylder dog altid lidt; men det kan dog ikke regnes for et Udtryk for Befolkningens Sympathi for Holberg. Jeg har viist, at Theaterchefen klager over, at man ikke kan give Holbergs Stykker, fordi Ingen vil se dem; er det da at kaste Holberg i Flæng, at lade Folk se hans Komedier der, hvor man vil se dem? Hele Spørgsmaalet er, om det danske Folk — Mænd og Kvinder — skal ubeluffes fra at se dets klassiske Digtere og forhindres fra at se nye Stykker, som det kgl. Theater ikke vil spille, og som det kgl. Theater ikke magter at spille. Dette er min Grund til at drage Sagen frem, og derfor vil jeg ikke slippe den. Jeg vil f. Ex. ikke tage mit Forslag tilbage efter den Modtagelse, det har faaet fra Ministeriets Side. Jeg vil sætte Pris paa, hvis det var muligt, at vinde Folkethingets Tilslutning. Det er et rigtigt demokratisk Standpunkt, at Literaturen tilhører Nationen, at den er ikke til Bedste for Ministre eller for Statsinstitutioner, som hverken dyrte eller efter min Mening statte tilstrækkeligt den Literatur, vi have.

N. J. Larsen: Det er kun en kort Bemærkning til den høitærede Kultusminister. Han gjorde Forsøg paa at kaste Skylden for, at det kongelige Theater sidder i det, som det for Diebliffet gjør, over paa Folkethinget. Den høitærede Minister ræsonnerer

som saa: Hvis det kongelige Theater havde faaet en bestemt Sum fra Statskassen, som det kunde raade over efter eget Skjøn, saa var det noget Andet. Men nu er Forholdet det, at Folkethinget vil blande sig i Theatrets Affærer ved at stille dets Budget op paa Finantsloven. Saaledes ræsonnerer den høitærede Minister, men det Ræsonnement er ikke rigtigt; thi Sagen er jo den, at det kongelige Theater har faaet en bestemt Sum tidligere af Statskassen, som den kunde raade over efter eget Skjøn; men det førte til Underfud, og dette Underfud blev jo længere jo større. Saa blev Folkethinget drevet ind paa at stille Budgettet op paa Finantsloven for om muligt ad den Vej at binde Administrationen til indenfor rimelige Grændser at bruge Pengene. Men jeg vil indrømme, at det har hjulpet ligesaa lidt som den anden Methode.

G. J. Larsen: Naar jeg paa saa sent et Tidspunkt af Forhandlingen tillader mig at tage Ordet, er det, fordi jeg mener, at denne Sag virkelig i flere Henseender har en særdeles stor Interesse, som maaste dog ved den høitærede Forslagsstillers særdeles Veltalenhed snarere er bleven en lille Smule fordunklet end tilstrækkelig klaret, i alt Fald for mit Bedkommende. Jeg skal derfor tillade mig at søge at klare i det Mindste mig selv og maaste nogle af Thingets ærede Medlemmer, hvad det i dette Tilfælde dreier sig om. Der er virkelig, som den ærede Justitsminister udtalte, saa mange Interesser, der berøres ved dette Lovforslag, at, som jeg hører, i det Mindste tre Ministerier maa sættes i Bevægelse derfor. Det er ganske sikkert, at disse Ministerier betegne forskellige høist væsentlige Sider af Lovforslaget. Der er for det Første den juridiske Side, som Lovforslaget har, nemlig Spørgsmaalet om den dramatiske Eiendomsret, der jo her meget stærkt berøres. Den dramatiske Eiendomsret falder aabenbart ikke ganske sammen med den literære. Der er jo i den gjældende Lovgivning om den literære Eiendomsret, Loven af 1857, som flere Gange er bleven fremdraget i Dag, enkelte Bestemmelser om den dramatiske Eiendomsret, men de ere ikke tilfredsstillende i flere Henseender, og det vilde have været særdeles interessant, om der i dette Lovforslag var fket et Forsøg paa at tilveiebringe en heldigere Ordning af disse dramatiske Eiendomsforhold. Der er gjort et Tilløb dertil i § 3, men jeg tror, at denne paa flere Punkter er betydelig uheldigere end den allerede eksisterende Ret, og at man ikke kan sige, at Opgaven her paa nogen Maade er løst, eller at man er